

lige Indrømmelse, at hvis man en Gang gaar videre i den Retning, kan det saamænd meget gerne være, at Apotekervæsenet ikke er af de Opgaver, som ligger Staten fjernest, at det private Initiativ ikke saa meget hører hjemme der, idet en vis Naalidelighed og Eksamenkundskab meget ofte er det væsentlige, saa at det maaste ikke er umuligt, at man en Gang kan komme til Statsdrift, men at der skal opnaas noget særdeles ved det, tror jeg ikke. Hvorledes det skulde blive billigere, forstaar jeg ganske vist ikke. Det ærede Medlems Udtalelse gik ud paa, at man skulde foretage en Afsløsning, Pengene hertil vilde man indvinde gennem Driften af Apotekerne, og samtidig skulde man saa — som det jo i Reglen foreslaas fra den Side — gøre en hel Mængde gode Ting: give Farmaceuterne højere Løn, sætte billigere Takster og oprette en hel Mængde ny Apoteker. Jeg tvivler om, at Staten vil saa ret meget ind af sin Afsløsningssum, naar disse Principper skulle gøres gældende. Det ærede Medlem var meget glad over Forholdene i Sverige. Hvis det ærede Medlem virkelig er saa glad over de svenske Forhold, tror jeg, at han er et af de saa Mennesker, som kende en Smule til de svenske Forhold, der er tilfreds med dem. Det er notorisk, at man i Sverige søger paa enhver Maade at faa Medicin fra Danmark derover, fordi den er saa urimelig dyr i Sverige. Der er det strengeste Forbud mod at indføre saa meget som et eneste Gram Medicin, ellers vilde Sverige blive overfyldt med Medicin fra fremmede Lande. Man maa i hvert Fald betale Medicinen langt langt dyrere end her i Landet. Det er i alt Fald en Kendsgerning, og hvorledes man ellers har baaret sig ad eller ikke med Afsløsningen af Privilegierne, er det for saa vidt ligegyldigt her nærmere at undersøge. Jeg er altsaa ganske enig med de ærede Herrer, som have talt, om, at Formaalet naturligtvis ikke særlig er Apotekernes Interesser, og at der ikke skyldes dem andet end det almindelige Hensyn, som man skylder alle Statens Borgere, altsaa har der virkelig udvillet sig reelle Privilegier, skylder man dem ikke uden videre at slaa en Streg over dem. Jeg er ganske enig med de Herrer i, at Publikums Interesse er det første, ligesom ogsaa et vist Hensyn til Farmaceuterne maa gøres gældende. Jeg kan imidlertid ikke se rettere end at det blandede System, vi have, hvor allerede de personelle Apoteker ere i Majoritet, medens de tidligere saa godt som slet ikke fandtes, hvor man har fuldstændig Ret til at give lige saa mange personlige Privilegier, som man vil, og hvor Apotekerne gavede Ret til at fastsætte Apotekertaksterne nysgjæftig saaledes,

som de mene, at de bør sættes, uden Hensyn til de reelle Apotekerprivilegier, er et System, som man kan være tilfreds med. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det eventuelle Udvalg, at det i alt Fald ikke uden meget nøje Undersøgelse gaar til en radikal Forandring, naar vi kunne hjælpe os med det nuværende og dog faa det nogenlunde godt.

N. J. Jensen: Ja, jeg har ogsaa i de forløbne Aar bekræftet mig med de Spørgsmaal, som foreligger her til Behandling. Jeg kommer imidlertid saa sent i Talerens Række, at det meste af, hvad jeg kunde ønske at sige, allerede er sagt. Det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds (Nørdam) underkastede det foreliggende Forslag en indgaaende Behandling, og jeg kan i alt væsentligt slutte mig til, hvad han har sagt, saaledes at der for mit Bedkommende ikke vil være nogen Anledning til at gentage det. Da jeg første Gang læste det foreliggende Lovforslag med Kommissionens Betænkning, faldt mit Øje paa de Udtryk, der findes i Kommissionens Betænkning Tillæg A. Sp. 3235—36 „at samtlige Kommissionens Medlemmer ere enige om, at Høvedshensynet for enhver Ordning af Apoteker-væsenet maa være, hvad der i saa Henseende kan antages bedst at fyldestgøre Befolkningens Tarv“. Det var jo noget, som faldt mig særlig paa Sinde, og jeg tænkte, da dette var noget af det første, jeg saa, at nu maatte der rimeligvis her foreligge en Ordning af vort Apotekervæsen, som vilde være tidssparende, og som man vilde glæde sig ved, men det gik mig, som det gik det ærede Medlem for Maribo Amts 3dje Valgkreds, at da jeg læste videre i Lovforslaget, fandt jeg intet, der berørte det Formaal, som Kommissionen havde sat sig. Hvad saaledes angaar billigere Medicin, findes der ikke et eneste Ord derom i Lovforslaget, og angaaende Spørgsmaalet om, hvorledes Befolkningen kunde faa Adgang til billigere Medicin, mangler der ogsaa fyldestgørende Bestemmelser. Der er givet Anvisning paa, at man kan oprette ny Apoteker rundt omkring i Landet, men denne Ret har man jo allerede haft tidligere, og det eneste ny, der er, og som man ogsaa har tænkt paa ved det tidligere Lovforslag, er, at der kan haves Apoteker, som blive oprettede paa saadanne Steder, hvor Indtægterne ikke ville være store nok for Apotekets Drift, et Tilskud af det Fond, som er blevet dannet ved Loven af 1895; det er altsaa i og for sig heller ikke noget nyt, der saaledes er indført. I det hele taget faar man det Indtryk, at trods